

Amikor a bűnös elfordul a bűntől, amit elkövetett, s a törvényhez és az igazsághoz igazodik, megmenti életét. Magába szállt és elfordult elkövetett bűneitől, azért életben marad és nem hal meg. (Ezekiel próféta)

Aki haragszik atyjafiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette... Békülj ki előbb atyádfiával...Békülj meg ellenfeleddel hamar... (Máté evangélista)

Istenképünk a kinyilatkoztatás során egyre alakult: a haragvó és büntető uralkodóból szerető, megbocsátó, irgalmas atya lett. A héberben gyakran használták az irgalomra a 'rahamim' kifejezést. Ez a szó az anyaölt jelentő 'reham' többes száma. 'Rahamim' tehát azt az összetartozást jelöli, amely az anyaság birodalmában terem: összetartozás egy tehetetlen lényvel, akinek élete teljesen tőlünk függ (Vö. Zsolt 25,6!). Isten irgalmas szeretete (vö. a latin misericordia = irgalmas-szívű – Zsolt 136) az egész – néha igen véres – történelmet átjárja.

A szelíd és alázatos szívű **Jézus**, bár újra meg újra tudott igen határozott és kemény lenni, tanításának fókuszába állította a megbocsátást. Távol áll tőle a harag és a haragtartás. Megbocsátó szeretetével az elveszett megkeresésére indít (Lk 15). Halála sem haragot váltott ki belőle, hanem ellenségeiért fohászkodó, megbocsátani akaró szeretetet.

És **mi?** Isteni tettet valósíthatunk meg világunkban, ha legyőzzük haragunkat, megbocsátunk és irgalmasok vagyunk – még ellenségeinkkel szemben is.

A Hegyi-beszédbeli sokkoló prédikációjával Jézus egyszerű igazságot akar belevésni hallgatói lelkébe: Istennel jóban lenni csak úgy lehet, ha békességre jutunk embertársainkkal, a kultikus engesztelő áldozat, amelyet embertársainkat megkerülve szeretnénk felajánlani neki, semmit sem ér. (Gromon)

„Amikor megbocsátasz, a múltat már nem változtathatod meg – de befolyásolhatod a jövőt.” (Bernard C. Meltzer) Mi is ilyen jövőt szeretnénk építeni magunknak és gyermekeinknek!

Ne neved, jó uram, az Istent pontosan olyannak képzelem, mint magam vagyok. Csak magasabbnak, erősebbnek, bolondabbnak és halhatatlannak. Lány báránybőr bundákon ül lustálkodva, és az ég a kunyhója. Nem ilyen pléhdobozokból összetákolta kunyhó, mint a miénk, hanem felhőből van. Jobb kezében nem kardot tart, nem is mérleget – az efféle szerszámok gyilkosok és mészárosok kezébe valók –, hanem egy nagy szivacsot, teli vízzel, mint a felhő. Balról van a paradicsom, jobbról a pokol. Jön a szegény lélek, meztelenül, mert elvesztette a testét, és remeg. Az Isten szemügyre veszi, és kuncog a bajusza alatt, de játssza a félelmetest: „Gyere ide – mondja neki, és mélyíti a hangját –, gyere ide, átkozott!” És elkezdi a vallatást. A lélek Isten lábához veti magát. „Irgalom, kegyelem – kiáltja –, bűnös vagyok!” és mondja, mondja a bűneit. Beszél, se vége, se hossza. Az Isten meg unja, és ásítózik. „Hallgass már – kiált neki –, megsüketülök!” És zsupsz, veszi a szivacsot, törül rajta egyet, és már föl is oldotta minden bűnéből. „Mars a paradicsomba! Péter, ereszd be a szerencsétlent!” Mert tudnod kell, jó uram, hogy az Isten hatalmas, nagylelkű úr, és a nagylelkűség megbocsátást jelent. (Nikosz Kazantzakis)

Totyá, Budapest